

50 Ft

C. H. Spurgeon

1834-1892

a prédikátorok
fejedelme

Charles Haddon Spurgeon az angliai Kelvedon-Essex falucskában született, elsőként egy 17 gyermekes családban. Prédikátor apja istenfélelemre nevelte. 16 éves korában egy hirtelen hóvihár bekényszerítette a methodista kápolnába, ahol Jézus Krisztusban új életre jutott, elnyerve bűnei bocsánatát.

Fiatal élete egész hevével, odaszánásával lépten-nyomon bizonyosságot tett Isten megváltó, hívogató szeretetéről; két évvel később már egy kis gyülekezet lelkésze lett. Önszorgalomból megtanulta az ógörög és héber nyelvet, bibliamagyarázatokat tanulmányozott, mindenekelőtt Kálvin írásait. 20 évesen egy londoni gyülekezet lelkipásztorának hívta meg.

Igehirdetése annyira hatással voltak egyre növekvő hallgatóságára, hogy Londonban a legnagyobb csarnok sem volt elegendő a tömeg befogadására. Felépítették a 7000 férőhelyes „Metropolitan Tabernacle” intaházat, ahol Spurgeon 30 éven át mindig telt ház előtt hirdette a Szentírás titkait. A Biblia volt életének és mondanivalójának középpontja és egyedüli mércéje. Térden állva kérte el és kapta Istentől, amit mély átéléssel adott tovább hallgatóinak. Prédikációit példákkal illusztrálta és egészséges, nemes humorral fűszerezte. Spurgeon 40 éven át megalkuvás nélkül, szenvedélyesen szolgált Megváltóját. Igehirdetéseit, könyveit sok nyelvre lefordították, keresztyének között az egész világon ismerik és szeretik.

(H)

C. H. Spurgeon

MINDEN KEGYELEM!

IAZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

C. H. Spurgeon

MINDEN KEGYELEM!

Néhány komoly szó azokhoz, akik üdvösségre vágnak
az Úr Jézus Krisztusban

HÁZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

„Ahol megnövekedett a bűn,
ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem”

Róma 5,20

primo

EVANGÉLIUMI KIADÓ

ISBN 963 7838 37 6

Felelős kiadó: PRIMO KIADÓ - Oláh Leventéné
Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában
1121 Budapest, XII. János Zsigmond u. 9.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó - Stuttgart
A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az
Evangéliumi Kiadó
Budapesti képviselete, 1066 Ó utca 16.

Tartalomjegyzék

Az olvasóhoz	3
Mi a célunk?	4
Isten megigazítja az istentelent	5
„Isten az, aki megigazít”	13
Az igazságos és a megigazító	18
A bűnből való szabadulásról	23
Kegyelemből hit által	29
Mi a hit?	31
A hit példákban	35
Miért hit által üdvözülünk?	41
Én – sajnos – képtelen vagyok a jóra!	45
A hit növekedése	58
Az újjászületés és a Szent Szellem	62
Az én Megváltóm él	64
Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat	66
Hogyan kapjuk a bűnbánatot?	70
Az elbukástól való félelem	74
Megerősítés	79
Miért tartanak ki a szentek?	83
Befejezés	86

A könyv eredeti címe: All of Grace

*

HÁZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

89

AZ OLVASÓHOZ

E könyv tárgya: az olvasó üdvössége. Aki elmondta és leírta e beszédek, nagyon csalódna, ha e kötet nem vezetne el sokakat az Úr Jézushoz. Istenbe vetett gyermeki bizakodással bocsátja útjára, hogy ha Istennek úgy tetszik, használja fel akár milliók megtérítésére. Biztosan sok megterhelt férfi és asszony veszi majd kezébe ezt a kis könyvet. Az Úr kegyelme meg fogja vigasztalni őket. Hogy céljának megfeleljen, a lehető legegyszerűbb nyelven írtam, és számos olyan kifejezést használtam, amely az egyszerű emberek számára is világos és érthető. De ha művelt és előkelő emberek tekintenének e könyvbe, *őket* is megragadhatja Isten Szelleme: mert amit a tanulatlan ember megért, az a művelt ember számára is vonzó lehet. Bárcsak akadnának olyanok, akik e sorok olvasása nyomán indulnának el lelkeket vezetni az Úrhoz!

Nem tudjuk, hányan nyerik el e könyv olvasása nyomán békességüket. Ennél sokkal fontosabb volna tudni: Kedves olvasóm, *vajon te köztük leszel-e?*

Egyszer valaki egy ivókutat épített az út mentén és mellé akasztott egy bögrét. Később elmondták neki, hogy egy híres műbíráló sok hibát talált a kút kialakításában: nem tartotta elég művészinak. „De iszik-e belőle sok szomjas ember?” – kérdezte a kútépítő. Erre elmondták neki, hogy az idők során a szegény emberek ezrei oltották szomjukat a kútnál, férfiak, nők és gyermekek egyaránt. Emberünk erre mosolyogva azt mondta, nem nagyon bántja őt a kritikus megjegyzése, de reméli, hogy egy tikkasztó nyári napon maga a kritikus is odamegy majd a szomját oltani. Megtölti a bögrét, felüdül, és dicsérni fogja az Urat.

Íme, itt az én kutam és itt az én bögrém: találhattok benne hibát, ha akartok: de kérlek, *igyátok belőle az élet vizét!*

Kedves olvasóm, fontosnak tartod, hogy átolvasd e lapokat? Ha igen, akkor már az elején egyetértünk. E sorok célja az, hogy olvasásuk közben megtaláld Krisztust és a mennyek országát! Jöjj, tehát, keressük együtt e drága kincseket! Ezért

imádsággal bocsátom útjára e könyvet. Tarts most velem, nézzünk fel együtt Istenre, és kérjük Öt, áldjon meg téged, amíg e könyvet olvasod! A Gondviselés adta a kezébe, van is egy kis szabad idő az olvasására, és késznek érzed magad arra, hogy odafigyelj. Mindez jó jel. Ki tudja, hátha éppen most jött el számodra a kegyelmi idő. A Szent Szellem mindenestre figyelmeztet: „Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsid 3,15).

MI A CÉLUNK?

HALLOTTAM egyszer egy történetet: Egy igehirdető meglátogatott egy szegény asszonyt azzal a szándékkal, hogy segítyt visz neki, mert tudta, hogy nagy szükségben van. A neki szánt összeggel a kezében kopogtatott az ajtaján, de az asszony nem jelentkezett. Az igehirdető ebből arra következtetett, hogy az asszony nincs otthon, és elment. Nemsokára találkozott vele a gyülekezetben, és elmondta neki, hogy gondolt rá ínségében: „Meglátogattam magát, néhányszor kopogtattam, de nyilván nem volt otthon, mert nem nyitott ajtót”. „Körülbelül hány óra-kor járt nálam, uram?” „Déltájban.” „Ó, jaj – mondta az asszony –, hallottam a kopogást, és most már végtelenül sajnálom, hogy nem nyitottam ajtót, de *azt hittem, hogy a lakbérért jönnek*”.

Nos, én sem a lakbérért jövök; sőt, ennek a könyvnek nem célja, hogy bármit is kérjen tőletek. Ellenkezőleg, azt akarja elmondani nektek, hogy az üdvösség INGYEN, KEGYELEM-BŐL van. Ez azt jelenti, hogy *szabadon vehető, díjtalanul*, tehát ajándék.

Amikor mi igehirdetők nagy igyekezettel arra törekszünk, hogy a hallgatóság figyelmét megnyerjük, azok gyakran azt gondolják magukban: „Aha, most el akarja mondani, mi a kötelességem, mivel tartozom Istennek”. – Nem, ez a könyv nem követelni akar. Szó sem lesz benne törvényről, kötelességről, büntetésről, csak szeretetről, jóságról, bűnbocsánatról, irgalomról és örök életről. Ezért kérek, ne tégy úgy, mintha nem

volnál otthon! Nem kérek tőled semmit, sem Isten, sem emberek nevében. Nem hozok semmiféle kifizetendő számlát; Isten megbízásából jövök, hogy átadjak neked egy ajándékot, amelyet ha elfogadsz, örömdre lesz mind ebben, mind az örök életben. Nyiss hát ajtót, és engedj bel! Maga az Úr hív most, hogy beszéljünk mostani és örök életed boldogságáról. Ő nem hívna, ha nem lenne irántad teljes jóakarattal. Ne utasítsd el az Úr Jézust, aki íme az ajtódon zörget. Hallgasd figyelmesen, és engedd, hogy lelked mélyéig hasson jóságos szava. A hit hallásból van.

ISTEN MEGIGAZÍTJA AZ ISTENTELENT

A Római levélben a negyedik fejezet ötödik versében ezt írja Pál apostol:

„...*Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak!*”

Felhívom a figyelmedet e szavakra: „...*aki megigazítja az istentelent*”. Csodálatos szavak ezek.

Téged nem lep meg, hogy ilyen kifejezést olvasol a Bibliában: „aki megigazítja az istentelent”? Hallottam már olyan emberekről, akik gyűlölik a keresztről szóló beszédet és felróják Istennek, hogy üdvözíti a bűnösöket és magához fogadja még a legutolsó gazembert is. Nézd csak, mennyire elvállalja a Szentírás ezt a vádat, sőt, félreérthetetlenül állítja, hogy az így igaz! Szent Szellemtől ihletett szolgálójának, Pál apostolnak ajkán át Isten magára veszi azt a címet, hogy Ő az, „aki megigazítja az istentelent”. Igazzá teszi azt, aki hamis, megbocsát annak, aki büntetést érdemelne, és kegyes ahhoz, aki méltatlan a kegyelemre.

Valószínűleg azt gondolod, hogy az üdvösség a jók osztályrésze, hogy Isten kegyelme a tisztáknak és a szenteknek jár, akik mentesek a bűntől. És úgy gondolod, hogy ha nagyszerű ember volnál, akkor Isten megjutalmazna, de mivel nem vagy rá méltó, semmiképpen sem élvezheted Isten szeretetét. Ezért

nyilván meglep, amikor ezt olvasod: „aki megigazítja az istentelent”. Nem csodálkozom, hogy meg vagy lepve: mert akár-mennyire ismerem is már Isten nagy kegyelmét, örökké csoda marad számomra. Meglepően hangzik ugye, hogy a szent Isten képes a szentségtelen embert megigazítani?

Mi legszívesebben mindig a magunk jóságáról és erényeiről beszélünk, és csökönyösen ragaszkodunk ahhoz a meggyőződésünkhöz, hogy kell lennie bennünk valami jónak, amivel felkelthetjük Isten figyelmét. De Isten átlát minden csalárdságunkon, és tudja, hogy semmi jó nincsen bennünk. Ő azt mondja: „Nincs, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem” (Róm 3,12). Tudja, hogy „minden igazságunk olyan, mint a szennyes (megfertőztetett) ruha” (Ézs 64,5). Éppen ezért Jézus Krisztus sem azért jött a világra, hogy az emberek között jóságot és igazságot keressen, hanem azért, hogy jóságot és igazságot hozzon, és megajándékozza vele azokat, akik sem nem jók, sem nem igazak. Nem azért jött hozzánk, mert igazak vagyunk, hanem azért, hogy igazakká tegyen bennünket.

Isten korlátlan Úr, végtelenül igazságos Király, aki tudja, hogy nincs egyetlen igaz ember sem a földön, aki jót cselekedne, és sohase vétkezne. Éppen azért, isteni természetének felségjogán és kimondhatatlan szeretetének nagyszerűségében megigazítja az istentelent. Isten megtalálta annak az útját és módját, hogy az istentelen megigazultként állhasson meg előtte, hogy Ő, a Szent, úgy tekinthessen a bűnösre, mintha az egész életében vétek nélkül élt volna, hogy úgy bánhasson vele, mintha az a bűntől teljesen szabad volna. Ő ennyire megigazítja az istentelent.

Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy megmentse a *bűnösöket*. Ez önmagában is nagyon meglepő, de a legjobban azok vannak meglepve, akik ennek az áldását már élvezik. Számomra mindmáig az a legnagyobb csoda, hogy Isten még *engem* is megigazít. Mert ha leszámítom azt a jót, amit már Isten szeretete munkált ki bennem, úgy érzem, nem vagyok más, mint egy a csomó hitványság, határtalan romlottság és bűntömeg. Teljes

bizonyossággal tudom azonban, hogy Isten engem a Jézus Krisztusba vetett hit által megigazít, és úgy bánik velem, mintha teljesen igaz lennék; és így Istennek örököse, Jézus Krisztusnak örökostársa vagyok.

Közben pedig, emberi természetemet tekintve, ott a helyem a legbűnösebbek között. Teljesen méltatlan vagyok, Isten mégis úgy bánik velem, mintha kiérdemeltem volna az üdvösséget. Úgy szeret engem, mintha mindig istenfélő lettem volna, holott régen istentelen voltam. Isten ily nagy szeretetét látva, a csodálkozás döbbenetéből végtelen hála fakad az emberben.

S miközben látjuk, hogy ez az egész mennyire meglepő, szeretném, ha megtudnád, milyen közel hozza ez hozzám és hozzád az evangéliumot, az örömhírt. Ha Isten megigazítja az *istentelent*, akkor *réged* is megigazíthat. Talán nem illik rád is az „istentelen” szó? Ha még nem vagy megtért keresztyén, akkor e jelző bizony rád illik: hiszen idáig Isten nélkül éltél, pontosan az ellenkezője voltál annak, amit istenfélőnek neveznek.

Egyszóval: *istentelen* voltál és az is vagy. Talán templomba sem jártál vasárnaponként, és úgy éltél, hogy nem törődted sem az Úr napjával, sem házával, sem Igéjével – ez is bizonyítja, hogy istentelen vagy. Az is lehet, hogy megpóáltál kételkedni is Isten létezésében, sőt, széltében-hosszában hirdetted, hogy nincsen Isten. Itt élsz ezen a szép földön, amely tele van Isten jelenlétének bizonyosságaival, de állandóan behunytad a szemed az Ő hatalmát és istenségét hirdető bizonyosságok előtt. Úgy éltél, mintha Isten nem létezne. Tulajdonképpen akkor lettél volna igazán boldog, ha teljesen be tudtad volna bizonyítani magadnak, hogy egyáltalán nincs Isten. Talán sok éven át éltél így, úgyhogy most már egészen beléd rögződött ez a felfogás, és Istennek már semmi helye sincs életedben. Éppoly jellemző rád az ISTENTELEN név, mint a tengerre az, hogy *sós víz*.

Vagy talán másféle ember vagy: rendszeresen gyakoroltad vallásodat, de csak külsőleg; a szíved mélyén nem változott semmi, és így valójában istentelen voltál. Rendszeresen találkoztál ugyan Isten népével, de Istennel magával sohasem talál-

koztál. Benne voltál a templomi énekarban, de mégsem dicsérted szívből az Urat. Úgy éltél, hogy Isten iránti szeretet egyáltalán nem volt a szívedben, és nem törődtél Isten parancsolataival mindennapi életedben. Nos, éppen az ilyen embereknek küldte Isten azt a jó hírt, hogy Ő megigazítja az *istentelent*. Különös, de ez a hír neked is szól! Sőt, éppen neked! Ó, bárcsak elfogadnád! Ha értelmes és belátó ember vagy, észre kell venned, milyen különleges gonddal van Isten a hozzád hasonlók iránt, és azt kell mondanod magadban: „Ha Ő megigazítja az istentelent, miért ne igazítana meg engem is, mégpedig azonnal?”

Figyeld meg, hogy Isten az üdvösséget azoknak kínálja, akik nem érdemlik meg, és akik nincsenek felkészülve rá. Teljesen ésszerű, hogy ez a megállapítás ott legyen a Bibliában: mert csak azoknak van szükségük megigazításra, akiknek nincs saját igazságuk. Aki tökéletesen igaz, annak nincs szüksége megigazulásra. Aki úgy érzi, hogy jól végzi a kötelességét, és úgy gondolja, hogy ezért szinte a menny van lekötve neki, annak miért is volna szüksége a Megváltóra vagy az irgalomra. Mit is akarna az ilyen a megigazulással?

Ha bármelyikőtök ilyen beképzelt és büszke gondolatokat forgatna a fejében, akkor figyeljen egy kissé ide! Az ilyen ember elkárhozott, olyan bizonyosan, mint ahogy él. Te „igaz” ember, ha a te igazságod egyedül csak a magad igazsága, akkor vagy másokat csapsz be, vagy magadat, mivel a Szentírás nem hazudik, és világosan meg van írva benne: „Nincsen aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem” (Róm 3,12). De bárhogy legyen is, önigazult ember számára nem hirdethetek evangéliumot – egy szavam sincs az ilyenekhez. Maga Jézus Krisztus sem azért jött, hogy az igazakat hívja, és én sem fogok olyat tenni, amit Ő nem tett. Mert ha hívnálak is, te „igaz”, nem jönnél, akkor miért hívjalak. Inkább arra kérlek, addig vizsgálj ezt a te igazságodat, míg rá nem jössz, hogy önámítás az egész. Csak azoknak van szükségük megigazulásra, akik nem önigazultak, akik érzik, hogy valaminek történnie kell értük, ami igazzá teszi őket Isten ítélőszéke előtt. Hidd el, az Úr megteszi azt, ami ehhez

szükséges. A végtelen bölcsességű Isten soha nem tesz semmi olyat, ami szükségtelen. Jézus Krisztus sohasem vállalkozott olyasmire, ami felesleges lett volna. Isten bizonytalán nem akarja megigazítani azt, aki amúgy is igaz, bolondnak való foglalatosság lenne ez. De megigazítani azt, aki istentelen – ez méltó munka a végtelen szeretet és irgalom számára. Megigazítani az istentelent – ez Istenhez méltó csoda!

Ha lenne e világon olyan orvos, akinek biztos és hathatós gyógyszerei volnának, kikhez küldenénk ezt az orvost? Azokhoz, akik teljesen egészségesek? Nem hiszem. Mert ha olyan vidékre kerülne, ahol nincsenek betegek, úgy érezné, hogy nincs semmi tennivalója. „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek” (Mt 9,12). Hát nem éppilyen világos, hogy a kegyelem és a megváltás nagyszerű orvosságai csak azoknak valók, akik lelkükben betegek? Ha te, kedves barátom, úgy érzed, hogy lélekben beteg vagy, hallj a jó hírt: az áldott orvos teérted jött a világra! Ha úgy érzed, hogy bűnöd mindenestől tönkretett, akkor éppen te vagy az, akiért a megváltás történt. Állítom, hogy amikor a szeretet Ura eltervezte a kegyelem munkáját, pontosan olyanok voltak a szemek előtt, mint te.

Tegyük fel, hogy egy nagylelkű ember elhatározza, hogy minden adósának elengedi a tartozását. Nyilvánvaló, hogy ezt csak azokkal teheti meg, akik valóban el vannak adósodva vele szemben. Az egyik tartozik neki ezer fonttal, a másik ötven fonttal; mindkettőnek ad tehát egy elismervényt, amely az adósság kifizetését igazolja. De akármilyen nagylelkű legyen is, nem tud elengedni adósságot olyanoknak, akik semmivel sem tartoznak neki. Ezért a bűnbocsánat csak azoké lehet, akik arra rászorulnak. Bűnbocsánatot csak bűnösök kaphatnak. Képtelenség lenne bűnbocsánatról beszélni olyan emberekkel kapcsolatban, akiknek arra nincs szükségük; kegyelemről olyanok esetében, akik „soha nem vétkeztek.”

Azt hiszed, el kell kárhoznod, mert bűnös vagy? Ellenkezőleg! Pontosan ezért nyerheted el Isten kegyelmét. Ha valóban

vétkesnek tudod és vallod magadat, akkor bízzál: a kegyelem pontosan neked szól! Evangéliumi énekköltőnk ezt ilyen merészen fejezte ki:

„Amint vagyok, nem várva, hogy
lelkemnek terhe, szennye fogy,

Hozzád, ki megtisztíthatod, Úr Jézus, így jövök.”

Mert Jézus Krisztus valóban azokat keresi és tartja meg, akik felismerik, hogy elvesztek. Ő a valóban bűnösökért halt meg és értük szerzett engesztelést. Én mindig nagy örömmel találkozom olyanokkal, akik szájában a „nyomorult bűnös vagyok” kifejezés nemcsak szólam, hanem valóságos bűnvallás. Akár egy egész éjszakát szívesen átbeszélgetnék ilyen őszintén bűnösökkel. Az irgalom vendégfogadója soha sincs zárva az ilyenek előtt. Jézus Krisztus nem elképzelt bűnökért halt meg: azért ontotta véré, hogy lemossa vele életünk bíborsötét foltjait, melyeket semmi más nem tud eltüntetni.

Egy evangélista egyszer erről az Igéről prédikált: „A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén” (Mt 3,10). Igehirdetése végén egyik hallgatója megjegyezte: – „Az volt az érzésem, mint ha csupa bűnözőnek hirdette volna az Igét. Ezt a prédikációt a helyi börtönben kellett volna elmondania”. – „Ő nem – mondta az evangélista –, a helyi börtönben nem erről az Igéről beszélnek, hanem erről: 'Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse'” (1Tim 1,15). Pontosán így van. A törvény az önigazultakért van, hogy megalázza büszkeségüket, az evangélium pedig az elveszettekért, hogy elvegye kétségbeesésüket.

Ha nem érzed, hogy elveszett vagy, ugyan mi szükségöd van a Megváltóra? Utánamenjen a pásztor azoknak a juhoknak, amelyek nem tévelyedtek el? Miért seperné ki az asszony a házat olyan pénzdarabért, amely soha nem hullott ki a pénztárcájából? Nem, testvérem, az orvosság a betegnek való, az életrekeltés a halottnak; a bocsánat a bűnösnek, a szabadulás a megkötözötteknek, szemük megnyitása a vakoknak. Mi indokolná a Megváltó jöttét, kereszthalálát és a bűnbocsánat evangéliu-

mát, ha nem az a fájdalmas igazság, hogy az ember bűnös, és kárhozatra méltó? Az evangélium alapját az adja, hogy az ember bűnös. Ha te méltatlan vagy, sőt büntetést és kárhozatot érdemelsz, akkor te vagy az az ember, akinek ez az evangélium rendeltetett, adatott és szól: *Isten megigazítja az istentelent.*

Szeretném ezt nagyon világossá tenni a számodra. De bármilyen világos is az evangélium, azt csak az Úr tudja igazán megláttatni veled. Akit Isten felébreszt bűnei meglátására, először mélységesen elámul azon, hogy neki, az elveszett, kárhozatot érdemlő bűnösnek Isten valóban készített üdvösséget. Úgy gondolja, hogy az üdvösség a bűnbánatáért jár, és elfelejti, hogy a benne támadt bűnbánat is már megváltásának a része. „De még – mondja magában – meg kell változnom, ilyenné, s ilyenné kell lennem” – és mindez valóban igaz, de majd ilyenné lesz a megváltás eredményeképpen: előbb üdvösséget kap, és csak azután érnek be az életében annak gyümölcsei. Abban az állapotában kapja az üdvösséget, amikor még csak azt a hitvány, visszataszító megjelölést érdemli, hogy *istentelen*. Ilyen állapotában hangzik ugyanis felé az evangélium, hogy megigazítsa.

Hadd bíztassak ezért mindenkit, aki attól fél, hogy mivel egyetlen egy jó és igaz érzés sincs benne, nem lehet kedves Isten előtt: higgyen szilárdan abban, hogy a mi kegyelmes Istenünk képes és kész elfogadni őt úgy, amint van, minden érdem nélkül; képes és kész saját jószántából megbocsátani neki, nem azért, mert ő, az *ember* jó, hanem azért, mert Ő, az *Isten* jó. Hát nem hozza fel napját a jókra és a gonoszokra egyaránt? Hát nem ad termékeny évszakokat, nem küld esőt és napsütést a legistentelenebb népek földjére is? Hiszen még Sodomára is sütött a nap és Gomora földjére is hullott a harmat!

Drága olvasóm, Isten kegyelme felülhaladja mindnyájunk elképzelését; úgy szeretném, ha felismernéd, hogy ez valóban így van! Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak Isten gondolatai a mi gondolatainknál. Nála bősé-

ges a bűnbocsánat. Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy megmentse a bűnösöket: bocsánatot hozzon a vétkeseknek.

Ne próbáld magad szépíteni, ne próbáld magad másnak tettetni, mint ami valóban vagy! Úgy jöjj ahhoz, aki megigazítja az istentelent, amint vagy! Egy nagy művész nemrégiben meg akarta festeni városának egyik részletét, és a képen, történelmi célzattal, meg akarta örökíteni városának néhány jellegzetes, jól ismert figuráját. Ilyen volt pl. az ápolatlan külsejű, torzonborz, szennyes rongyokban járó utcaseprő is, akit mindenki jól ismert, és akinek megfelelő helyet szánt a képen. A festő azt mondta a rongyos, viharvert külsejű embernek: „Jól megfizetlek, ha eljössz a műtermembe és engeded, hogy lefesselek”. Az másnap reggel el is ment, de a festő kénytelen volt elküldeni, mert megmosakodva, szépen megfésülködve, jó ruhába öltözködve jelent meg. A festőnek koldus-ábrázolásához volt rá szüksége, más minőségben nem tudta őt használni. Valahogy így van ez az evangéliummal is: csak akkor fogad be a „műtermébe”, ha úgy jössz, amint vagy: bűnösként, és nem másképpen. Ne várj éned megújulására, hanem azonnal jöjj üdvösségedért. Isten megigazítja az istentelent, és téged is elfogad a magad nyomorúságos állapotában.

Jöjj a magad *rongyaiban* – azaz: jöjj mennyei Atyádhoz vétkeidben, bűnös voltodban. Jöjj Jézushoz, amint vagy, leprásan, szennyesen, mezítelenül, mint aki sem élni, sem meghalni nem tud. Jöjjetek, teremtés igazi „utcaseprői”; jöjjetek, még ha nem reméltek is mást, mint halálos ítéletet. Jöjjetek, még ha a kétségbeesés szörnyű lidércnyomásként üli is meg a szíveteket. Jöjjetek és kérjétek az Urat, hogy igazítson meg titeket, istenteleneket. Miért ne tenné meg? Jöjjetek hát, hiszen Isten olyanok számára készítette irgalmát, amilyenek ti vagytok. Ő az, aki az istentelent megigazítja. Megigazít, és úgy bánik veled, mint igazzal, aki pedig természetednél fogva istentelen vagy. Nem csodálatos örömhír ez a *számodra*? Kedves olvasóm, ne állj fel a székedről, míg végig nem gondoltad ezt!

„ISTEN AZ, AKI MEGIGAZÍT”

Róma 8,33

Csodálatos dolog megigazulttá lenni. Ha soha nem szegtük volna meg Isten törvényét, nem lenne erre szükségünk, akkor igazak lennénk önmagunkban is. Aki egész életén át mindig azt tette, amit tennie kellett, és sohasem tett olyat, amit nem kellett volna tennie, az a törvény által igazulna meg. De mi, kedves olvasóm, nem ilyen emberek vagyunk, abban egészen biztos vagyok és ezért megigazulásra van szükségünk!

Ha önmagad akarod megigazítani magadat, egyszerűen öncsalást követsz el. Ezért meg se próbáld, hidd el, nem érdemes.

Ha embertársaidat kéred, hogy igazítsanak meg, mit tehetnek azok? Míg némelyiket rá tudod venni, hogy csupa jót mondjon rólad, addig mások, a hátad mögött megteszik az ellenkezőjét. Az ő ítéletük tehát nem sokat ér.

Igénk azt mondja: „Isten az, aki megigazít”, és ez a döntő.

Először is: *még soha senki nem gondolt arra, hogy megigazítsa azt, aki bűnös*, csak Isten. A bűnösök nyíltan fellázadtak Isten ellen; bűnt bűnre halmoztak; egyre gonoszabbak lettek; s még ha lakolniuk kellett is érte és ezért kénytelenek voltak egy időre elhagyni a bűnt, újból visszatértek ahhoz. Megszegték a törvényt és lábbal tiporták az evangéliumot. Visszautasították a felkínált kegyelmet és csökönyösen megmaradtak istentelenségükben. Hogyan kaphatnak az ilyenek bűnbocsánatot, és hogyan igazulhatnak meg? Embertársaik kétségbeesetten mondják róluk: ezek reménytelen esetek. Még a keresztyének is inkább szomorúsággal, mint reménységgel tekintenek rájuk. Isteniük azonban nem! Isteni kegyelme kiválasztott közülük némelyeket még a világ teremése előtt (Ef 1,4), és nem nyugszik addig, amíg meg nem igazítja és magához nem fogadja őket szeretett Fia által. Mert meg van írva: „Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Róm

8,30). Látjátok tehát, hogy vannak, akiket Isten meg akar igazítani: miért ne tartoznál te is velem együtt ezek közé?

Senki másnak nem jutott eszébe, hogy *engem* megigazítson, csak Istennek. Ez csoda az én szememben. Nem kételkedem abban, hogy Isten kegyelme másokban is ugyanígy munkálkodik. Nézzük a tárzuszi Saul, aki bosszútól lihegve üldözte Isten szolgáit! Mint éhes farkas, úgy háborgatta mindenfelé Krisztus nyáját; Isten mégis földre kényszerítette őt a damaszkuszi úton, teljesen megváltoztatta a szívét és úgy megigazította, hogy nemsokára ő lett a hitből való megigazulás legnagyobb hirdetője. Pál biztosan maga is gyakran csodálkozott azon, hogyan igazulhatott meg éppen ő a Jézus Krisztusba vetett hit által – hiszen egykor a törvény cselekedeteiből való megigazulás vakbuzgó hirdetője volt... Senki másnak nem jutott volna eszébe, hogy a keresztyénülködő Saul megigazítsa, csak Istennek, mert Ő csodálatosan gazdag a kegyelemben.

De még ha valakinek eszébe is jutott volna, hogy megigazítsa a bűnösöket, nem tudta volna *megtenni, mert erre csak Isten képes*. Teljes lehetetlenség, hogy bárki is megbocsásson olyan bűnököt, amelyeket nem ellene követtek el. Ha valaki például nagyon megbántott téged, megbocsáthatsz neki, és remélem, ezt meg is teszed. De rajtad kívül senki más meg nem bocsáthat neki. Ha téged ért a sérelem, tőled kell jönnie a bocsánatnak is. Ha Isten ellen vétkeztünk, csakis Isten adhat bocsánatot. Ezért mondja Dávid az 51. zsoltárban: „Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.”; mert mindig Isten az, aki ellen bűneink irányulnak, így amivel Istennek, a mi nagy hitelezőnknek tartozunk, azt csak Ő engedheti el, ha neki úgy tetszik. De ha egyszer elengedi, akkor el van engedve.

A bűnt senki más el nem törölheti, csak a nagy Isten, aki ellen vétkeztünk: járuljunk ezért hozzá, és *tőle* kérjünk irgalmat. Ne hagyjuk, hogy az emberek félrevezessenek, és rábírijanak, hogy nekik valljuk meg bűneinket: Isten Igéje erre semmiféle meghatalmazást nem ad. De még ha arra volnának is rendelve, hogy Isten nevében feloldozást adjanak, akkor is sokkal jobb, ha mi

magunk járulunk hatalmas Urunk elé, Jézus Krisztus, a mi Közbenjárónk által, és így kérünk és kapunk bűnbocsánatot közvetlenül az Ő kezéből, azzal a bizonyossággal, hogy ez a helyes út. Az emberi közvetítés vallási gyakorlata túl nagy kockázattal jár: jobb, ha ki-ki maga egyenesen Istennel intézi el lelke ügyeit, és nem bízza senki másra.

Csak Isten igazíthatja meg az istentelent; Ő viszont *tökéletesen elvégzi ezt*. Háta mögé veti bűneinket, egyszerűen eltörli azokat. Azt mondja róluk: még ha keresi is bűneinket valaki, nem találja. Végtelen jósága indította Istent arra, hogy egy olyan módot találjon, amellyel skarlátpiros bűneinket hófehérre változtatja, és olyan messzire veti el bűneinket, amilyen távol van napkelet napnyugattól. Azt mondja: „...megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre” (Jer 31,34). Teljeséggel véget vet bűnös állapotunknak. A régi próféták egyike csodálkozásában így kiáltott fel: „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad” (Mik 7,18).

Nem beszélhetünk itt igazságosságról, sem arról, hogy Isten érdeméhez képest bánik az emberrel! Ha megpróbálnánk jogi alapon érvelni az igazságos Úr előtt, akkor örök büntetés fenyegetne, mert ez az, amit megérdemlünk. De áldott legyen az Ő neve, hogy nem bűneink szerint bánik velünk, hanem kegyelme és irgalma alapján. Így szól hozzánk: „Kigyógyítom őket a hűtlenségéből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom” (Hós 14,5). Hidd el, mert ez valóban igaz. Istennek hatalmában áll, hogy végtelen irgalommal bánják a bűnösöket; sőt, úgy bánhat az istentelennel, mintha az kezdettől fogva mindvégig istenfélő lett volna. Olvasd el gondosan a tékozló fiú történetét (Lk 15,11-32), és lásd meg, hogyan fogadta a megbocsátó apa hazatérő, elkóborolt fiát: olyan szeretettel, mintha sohasem ment volna el az atyai háztól, és nem szennyezte volna be magát paráznákkal. Olyan túlaradó szeretettel fogadta, hogy az idősebb testvér zúgolódni kezdett emiatt; de az atya nem vál-

toztatott megtért fia iránti szeretetén. Testvérem, akármilyen bűnös légy is, ha visszatérsz Istenedhez és Atyádhoz, úgy fogad, mintha soha nem vétkeztél volna. Igaznak tekint téged, és ennek megfelelően bánik veled. Mit mondasz erre?

Látod, világosan meg akarom mutatni neked, hogy Ő ezt véghez is tudja vinni. Lásd meg az apostol kérdésében a kihívást: „Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít” (Róm 8,33). Ha Isten valakit megigazít, akkor Ő ezt tökéletesen, örök érvénnyel teszi. Nemrégiben olvastam egy írást, amely tele volt vádaskodással az evangéliummal és annak hirdetőivel szemben, mondván, hogy mi valami olyan elméletet vallunk, amely szerint a bűn megszüntethető az emberben.

Nos, mi nem valamiféle elméletet vallunk, hanem egy tényt hirdetünk. Mert az ég alatt a leghatalmasabb tény az, hogy Krisztus drága vérével valóban eltörölte a bűnt, és Isten Krisztusért kegyelmesen bánik velünk, megbocsát a vétkesnek és megigazítja. Nem azért, mert valami jót fedezett fel benne, vagy remél tőle, hanem kegyelmének gazdagsága szerint. Ezt hirdettük eddig, ezt hirdetjük ma is, és ezt fogjuk hirdetni, amíg csak élünk. „Isten, aki megigazít” – megigazítja az istentelent. Ő nem szégyelli, hogy ezt teszi, mi se szégyelljük tehát ezt hirdetni.

Az Istentől való megigazulás vitán felül kell hogy álljon. Ha a bíró felment, kicsoda vádolhat engem? Ha a világmindenség legfőbb bírósága igaznak nyilvánít engem, ki hozhat még fel valamit ellenem? Az Istentől való megigazítás elcsendesíti a háborgó lelkiismeretet. A Szent Szellem békességet lehel egész lényünkbe, és félelmeink megszűnnek. Megigazultságunk tudatában vissza tudjuk utasítani a Sátán és az istentelen emberek minden rágalját és gúnyolódását. Ebben a tudatban békességgel tudunk meghalni is, mert bizakodva várjuk a feltámadást és az utolsó ítéletet.

„Bátran várok a Nagy Napra,
Hisz' nincs, aki kárhozzatna:
Bűn átkától, félelemtől
Maga az Úr oldozott föl.”

Kedves barátom, az Úr el tudja törölni minden bűnödöt. „Minden bűn megbocsáttatik az embernek, még a káromlás is” (Mt 12,31). Még ha nyakig merültél is bele a bűnbe, Isten egyetlen szóval el tudja törölni minden tisztátalanságodat, ha ezt mondja: „Akarom, tisztulj meg” (Mt 8,3).

„HISZEM... BŰNEIM BOCSÁNATÁT” – VALÓBAN HISZED ezt?

Isten akár ebben az órában neked is mondhatja: „Bízzál, fi-am, megbocsáttattak bűneid” (Mt 9,2). És ha ezt kimondta, nincs az a hatalom sem égen, sem földön, amely gyanúba foghatna, vagy éppenséggel ítélet alá vonhatna téged. Ne kételkedj a Mindenható Szeretet hatalmában! Te biztosan nem tudnál megbocsátani felebarátodnak, ha az annyit vétkezett volna ellened, amennyit te vétkeztél Isten ellen; de Istent ne mérd emberi mértékkel: az ő gondolatai és útjai annyival magasabbak a tiednél, amennyivel magasabb az ég a földnél.

„Nos – mondod erre –, valóban nagy csoda lenne, ha az Úr megbocsátana nekem.” Valóban, de éppen ezért minden valószínűség megvan arra, hogy megteszi; mert Ő olyan nagy és kifürkészhetetlen dolgokat cselekszik, amelyeket mi nem is remélünk.

Valamikor engem is levert a szörnyű büntudat, valósággal elnyomorította az életemet; de amikor meghallottam Isten felszólítását: „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22) – akkor valóban Őreá tekintettem, és az Úr abban a pillanatban megigazított. Megláttam Jézus Krisztust, aki bűnné lett értem, és ez a látvány megnyugtató. Ahogy azok, akiket a mérgekígyók megmártak a pusztában, azonnal meggyógyultak, mihelyt feltekintettek a rézkígyóra, úgy gyógyultam meg én is, amikor feltekinttem a megfeszített Megváltóra. A Szent Szellem, aki képessé tett a hitre, a hit által békességet is adott nekem. Olyan bizonyos lettem abban, hogy bűneim megbocsáttattak, amilyen bizonyos voltam azelőtt abban, hogy el fogok kárhozni. Isten Igéje ezzel vádolt, és a lelkiismeretem igazat adott neki. Ami-

kor az Úr megigazított, a Szent Szellem és a lelkiismeretem bizonyosságot adott üdvösségemről.

Az Úr azt mondja a Szentírásban, hogy „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre” (Jn 3,18), és a lelkiismeretem megerősített abban, hogy hiszek, és hogy Isten igazságot cselekszik, amikor ezért megbocsátja bűneimet. Így két tanúm is van: Isten Szelleme és a lelkiismeretem. Bárcsak te is elfogadnád Isten tanúságtételét, azután hamarosan önmagadban is bizonyosságot nyernél efelől!

Meg merem kockáztatni azt az állítást, hogy az a bűnös, akit Isten igazított meg, biztosabb lábon áll az üdvösségre nézve, mint az állana, aki cselekedetek által igazult meg, ha ugyan lenne ilyen ember. Mert abban sohasem lehetünk biztosak, hogy elég jócselekedetet végeztünk-e már el! Lelkiismeretünk szüntelenül nyugtalanít, hiszen lehet, hogy végül is valamit mégis elhibáztunk, és akkor egy gyarló ítélkezés bizonytalan döntésre hagyatkozhatunk csupán. De ha maga Isten igazít meg minket, és a Szent Szellem tanúságot tesz erről azáltal, hogy békességet ad Istennel, akkor tudhatjuk, hogy az ügy rendezve van, üdvösségünk biztos, és megnyugszunk Istenben. Nincs nyelv, amely el tudná mondani, milyen csodálatos nyugalomra, békességre jutott, aki Isten békességét nyerte el, „amely minden értelmet meghalad” (Fil 4,7). Barátom, keresd ezt a békességet **HALADÉKTALANUL!**

„Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága (megigazítása), amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták. Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten Őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az Ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan Ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.”

Engedjétek meg, hogy elmondjam egy személyes tapasztalatomat. Amikor Isten keze rám nehezedett és meggyőzött bűneimről, egyszerre éber lettem Isten igazsága iránt. A bűn – akármi legyen is a mások szemében – nekem elviselhetetlen teherre vált. Nem is annyira a kárhozattól félttem, mint inkább magától a bűntől. Úgy éreztem, iszonyúan vétkes vagyok, és ha Isten nem büntetett is meg vétkeimért, büntetésére még feltétlenül számíthatok. Úgy éreztem, hogy az egész föld Bírójának el kell ítélni az olyan bűnt, amilyen az enyém. Én magam ültem bele a bírói székbe, és kimondtam önmagam felett a halálos ítéletet. Megvallottam, hogy ha én lennék Isten, nem tehetnék mást, mint hogy a pokol mélységes fenekére küldeném az olyan bűnös teremtményt, amilyen én vagyok. Mélyen aggódtam Isten nevének dicsőségéért és erkölcsi rendjének tökéletességéért. Úgy éreztem, hogy ha bocsánatot kapnék is, én sohasem tudnék magamnak megbocsátani. Elkövetett bűneimre pedig büntetésnek kell következnie. Azután pedig felmerült bennem a kérdés, hogyan lehet Isten igazságos, ha engem, aki ilyen bűnös vagyok, igaznak mond? Hogy lehet Ő egyszersmind igazságos és megigazító? Ez a kérdés megzavart és kimerített; és nem találtam rá választ. Önmagamtól nyilván nem is találhattam olyan feleletet, amely lelkiismeretemet megnyugtatta volna.